

Dravskega mostu. Zasedla so ga belo oblečena dekleta, držeč ob vsaki strani mostu roznate loke, okrašene z roznatim cvetjem. Na glavi so imela roznate vence, v rokah šopke, z roznatimi traki ovite. Na čelu svojih vrst so nosile lok z napisom „Ptuj.“ Prijezdili so slikoviti jezdec, kraljeva garda. Radovedna očesca belo oblečenih deklic so že med lepimi jezdecami iskala svojega kralja. Takoj za njimi je pridrvel avtomobil, ki je nosil ljubljene vladarja. Zadoneli so iz mladih grl navdušeni: Živijo klici. Strokovne učiteljice dekliške meščanske šole v Ptujju so v narodnih nošah z burnim pozdravljanjem ustavile regentov avtomobil. K avtomobilu je pristopila ravnateljica gđna. Šeligova z malo Fermevčevo Dano v naročju. Elza Pihlerjeva, učenka prvega meščanskega razreda, je pozdravila prestolonaslednika z besedami: „Pozdravljen naš knez, jih naš kralj in vladar! Srca Ti damo, sprejmi v dar!“

Izročila mu je šopek, regent se je hvaležno priklonil in vprašal: „Iz Ptujja, kaj ne?“

Mala Dana mu je zaklicala „Živijo naš kralj!“ in mu ponudila kito belega cvetja. Regent se je mali prijazno nasmehljaj in jo vprašal, hočeš, da Te poljubim, mala? Hočeš? jo je še enkrat vprašal. Mala je začudeno odkimala, kraljevič pa jo je nežno poljubil na zlate kodre. Regentov avtomobil je nadaljeval svojo pot, v srcu malih in velikih Ptujčanov pa je ostalo vsihičeno navdušenje za ljubeznjivega prestolonaslednika. Bila je to krasna slika na Dravskem mostu, visoko nad šumečo Dravo z lepim razgledom na zeleno Pohorje in tja daleč proti Ptujskemu polju. Pred mestnim uradom je pričakovalo regenta zbrano oficijelno zastopstvo, mnogobrojne deputacije in tisoč, in tisočglavna množica. Obširni glavni trg v Mariboru, kakoršnega nima kmalu kako drugo mesto, je bil prenapolnjen navdušenih množic. Pozdravil je prestolonaslednika v imenu mesta gent g. dr. Leskovar, nato pa so se poklonile v slavnostni dvorani mestnega urada prestolonasledniku deputacije Mariborskega, Ptujkega, Slovenjegraškega okraja, s Koroškega in iz Prekmurja. V slavnostnem pohodu se je odpeljal regent po okrašenih ulicah Mariborskega mesta v Narodni dom na obed in od tam na kolodvor, od koder se je odpeljal ob polčetrni uri popoldne z dvornim vlakom proti Beogradu.

Le prehitro so minule urice, ki so bile odločene za regentov obisk Mariborskemu mestu. Vladal je povsod vzoren red in pokazalo se je, da so tudi vsi Mariborčani zvesti in udani državljanji. Navdušeno je bilo razpoloženje množic. S posebnim ponosom in zadovoljstvom pa smo videli korakati zlasti one mučenike, ki so ob izbruhu vojne toliko pretrpeli za svojo slovansko zavest, in one mnogobrojne neumorne narodne delavce, ki so ob prevratu žrtvovali vse svoje moči v obrambo severne meje naše drage Jugosla-

ganiti čudni gost, da, zapazili so celo nekaj svetlih solz v njegovih očeh.

Pri obedu reče kralj pevcu: „Pravijo, da si prehodil ves svet. Ali si že videl srečnejšo in bogatejšo državo, kakor je moja?“

Tujec se je spoštljivo priklonil ter odgovoril: „Veličanstvo, prehodil sem res vse kraje, nad katerimi se razpenja sinje nebo, a srečnejše države kot je tvoja, še nisem videl, pač pa bogatejšo. Daleč tam na zahodu gospodari kralj, čegar grad je pokrit z zlatimi in srebrnimi ploščami. V krasnem vrtu ima tudi veliko drevo, narejeno iz čistega srebra in od njegovih srebrnih vej vise zlata jabolka.“

Po teh besedah se je kralju zmračilo čelo. Ni mu bilo ljubo, da ni on prvi vladar na svetu. Obdaroval je pevca in ga odpravil iz grada.

Več dni je bil žalosten in zamišljen. Potem je ukazal Ljudomila pripeljati k sebi. — „Kaj mi pomaga moje velikansko bogastvo“, mu začne pripovedovati, „kaj častenje mojega ljudstva? Toliko let že vladam srečno, pa še vendar nisem prvi na svetu! — De-

vije. Če tudi sedaj ne sede udobno na prvih mestih, jim je bilo najdragocenejše plačilo za ves njihov trud, ko so smeli na Mariborskih tleh pozdraviti narodnega kralja. Bil jim je to najlepši dokaz, da se niso borili zaman. Slavnostni dan v Mariboru nas je vspodbudil vse k složnemu vstrajnemu delu za našo domovino.

Gospodarstvo.

Prva jugoslovanska tovarna za usnje in čevlje na Bregu pri Ptujju. Po časopisih se širijo napačni pojmi o novoustanovljeni družbi, ki je pod tvrdko „Prva jugoslovanska tovarna za usnje in čevlje na Bregu pri Ptujju“ spravila v obrat poprej Pirichovo, oz. dr. Ettingerjevo tovarno. Podjetje se slika kot židovsko, oziroma kot nemško, ki naj ogroža Ptuj v narodnostnem oziru. Podajamo vsled tega javnosti sledeča pojasnila: Tovarna za usnje na Bregu pri Ptujju je bila last g. Josipa Piricha. Že leta 1916 se je vknjižila za dr. Ettinger-ja, odvetnika na Dunaju, znanega organizatorja usnjarskega kartela, opcijska pravica in zakupna pogodba, glasom katere je bil ta upravičen tovarno vsak čas prevzeti. Po prevratu se je g. dr. Ettinger te pravice poslužil. (Mimogrede bodi omenjeno, da je g. dr. Ettinger priznan strokovnjak za narodno gospodarstvo, njegov sin je služil kot prostovoljec zdravnik v Srbski vojski in je pridobil tudi srbsko državljanstvo.) Na deželno vlado so bili vloženi mnogobrojni predlogi, da se naj razveljavi vknjižena pravica g. dr. Ettinger-ja. Tem predlogom se ni moglo ugoditi, ker je prisilna likvidacija imovine nemških Avstrijcev izključena. Za slovenske kroge v Ptujju je torej nastalo vprašanje, ali naj podjetje kratkomalo prepuste tujcem, ali pa ga skušajo nacijonalizirati. Seveda so se odločili za poslednje. Ustanovila se je družba z omejeno zavezo. V tej družbi so razun dr. Ettinger-ja sami domačini, sicer tudi dva domača Nemca, ki pa delujeta v polnem sporazumu s slovenskimi družabniki za ohranitev podjetja v domačih rokah. G. Dr. Ettinger sam se dobro zaveda, da mora biti pri podjetju zastopana slovenska večina. V tovarni se izdelujejo poleg usnja že sedaj gamaše, torbice in sploh galanterijsko blago iz usnja. Poslednji obrat je pri nas nekaj popolnoma novega, ker še ne obstoji v naši državi tovarna za izdelovanje torbic in usnjenega galanterijskega blaga. Treba je bilo torej dobiti strokovnjake iz inozemstva. Z dovoljenjem vlade je prišlo 10 predelavcev inštruktorjev z Dunaja, ki ostanejo pri nas samo tako dolgo, da izobrazijo domače delavce. Ne gre se torej za nikako stalno naselitev nemškega delavstva, nasprotno, podjetje je interesirano na tem, da se čim preje izvezbajo domači slovenski delavci, ker so ti tuji inštruktoriji za podjetje

narja imam dovolj. Vzami ga, pojdi na jug, ter mi sezidaj na gori Krasna, s katere se vidi daleč v sosedno deželo, veliko grad, ki bo pokrit z zlatim plehom in čigar stene bodo obdane z zlatimi ploščami!“

Minister se žalosten prikloni do tal in reče z milim glasom: „Presvetli kralj! Zlata palača res pristoji tvoji mogočnosti in tvojemu veličanstvu.“

Toda iz južnih delov države prihajajo zelo žalostne novice. Rad bi ti jih bil poprej razodel, pa nisem hotel kaliti tvojega veselja. Že dolgo časa je v spodnjih krajih grozovita suša. Po njivah in travnikih je vse suho in samo ob rekah in vodovodih, kjer škropijo rastline, je mogoče najti kako zeleno bilko. Vsled suše je poginila ljudem skoraj vsa živina, nastala je že tudi huda lakota in njej se je pridružila strašna njena sestra kuga. Neizrečeno mnogo ljudi umira dan za dnevom brez vsake pomoči. Zato sem mislil prositi tebe, presvetli kralj, da bi vporabili nekaj zbranega denarja za podpore nesrečnežev. Treba bi hitro bilo nakupiti živeža za stradajoče, preskrbeti kmetom nekaj

predrage moči. Podjetje se preosnuje v najkrajšem času s pomočjo domačih bank v delniško društvo. Naše banke nam jamčijo za to, da ostane vodstvo delniške družbe v domačih rokah. Ako hočemo ustvariti industrijo, se pa ne smemo obdati proti inozemstvu s kitajskim zidom. Navezani smo na inozemstvo tako glede strojev, kakor glede veččakov, ker nam oboje, kaaor znano, primanjkuje. Želeti bi bilo, da se Slovenci zanimajo za industrializacijo naših pokrajin. Podani so vsi pogoji za razvoj industrije. Trudimo se, da dobimo električni tok iz Fale na progi Maribor—Ptuj—Varaždin. Čemu pa nam bo napeljava elektrike, ako ne ustanovljamo zajedno industrijskih podjetij in če vidimo v vsaki tovarni že navarnost za naš narodni obstoj, ako se poslužuje podjetje, če tudi začasno, inozemskih strokovnjakov, ker domačih še ni na razpolago. Z zabavljanjem se pa industrija ne ustvari, treba je vstrajnega dela. Inozemci nam le tedaj ne bodo iztrgali iz rok vodstva pri industriji, ako se vsi Slovenci brez razlike strank združimo pri skupnem gospodarskem delu.

Sajenje tobaka v Sloveniji je dovolila vlada v Beogradu za prihodnje leto. V poštev pridejo le vinorodni kraji, ker je tobačna sadika baš tako občutljiva glede spomladanskega mraza kakor trta. Kjer uspeva trta, uspeva tudi tobačna sadika. V Sloveniji pridejo v poštev Dolenjsko, Bela krajina, vinorodni kraji Spodnje Štajerske in Prekmurje. Sajenje tobaka bo dovoljeno le tistim posestnikom, ki dobe za to dovoljenje od tobačne monopolne uprave. Prošnje je vlagati potom županstev, ki bodo dobile za to posebne tiskovine. Sajenje in gojitev tobačnih sadik se bo vršilo pod nadzorstvom finančnih uradnikov. V Sloveniji se bo gojila pred vsem tobačna sadika, ki daje tobak za pipo. V Srbiji, Bosni in Črnogori gojijo tobačne sadike, ki dajejo tobak za cigarete. S sajenjem tobaka v Sloveniji se nam odpre nov vir dohodkov in odpomore tudi pomanjkanju tobaka za pipe.

Dopisi.

Matura na ptujski gimnaziji. V sredo 30. junija se je vršila matura na naši gimnaziji. Napravili so jo vsi 4 maturanti in sicer Kasper Udo, Lešnik Aleš, Stuhec Bela in Stuhec Irma. Vsi so domačini, prvi, ki so na sedaj naši gimnaziji maturirali.

Ptujski odvetniki. Ko je še živel v Ptujju žioglasni „Štajerc“, imenovan giftna krota, si je ta nadel nalogo blatiti slovenske ptujске odvetnike, jim krasti čas in njima izpodkopavati ugled med ljudstvom. Kakor kaže zadnja številka „Nove pravde“, hoče to dedščino sedaj prevzeti ta list. Sumničji vse odvetnike povprek narodnega izdajstva, in sicer one iste odvetnike, ki so edini vzdrževali de-

živine, poklicati od drugod več zdravnikov in izkopati nove vodovode, iz katerih bi se močila zemlja. Ko minejo nadloge in uime, pa začnemo staviti grad, ki bo na čast tebi in vsej deveti deželi.“

Trdomor se jezno vzdigne in zakliče: „Kaj, tem lakomnežem naj dam svoje zaklade? Nikdar! Trpijo naj voljno udarce šibe božje, ki jih zdaj tepe za njihove prevelike grehe!“

„Pa veličanstvo“, odvrne Ljudomil ponižno, „pomisliti moramo, da je tvoje zaklade zložil narod in da ljudstvo dolgo let ne bode moglo nobenega davka plačevati, ako mu me pomoremo. Če jim pa kraljeva milost danes pomaga, tedaj jutri že lahko vrnejo.“

Kralj ni bil vaje ugovorov in tudi ne odreči se taki želji, zato zagrmil nad ministrom: „Takoj na pot! V dveh letih mora stati najlepša palača na svetu, drugače ti dam glavo odsekati!“

Ljudomil se zopet globoko prikloni in s solznimi očmi odide.

(Konec sledi.)

setletja najhujši boj proti renegatstvu v Ptuj in v okraju. Tako piše list, da je neki slovenski odvetnik že tretjič prosil na vlado, da se sme Ornig, pek in bivši župan zopet vrniti na torišče svojega prejšnjega plodonosnega kulturnega delovanja. Imena tega odvetnika dopisnik seveda ne pove, ker je trditve grdo zlagana in bi se mu to takoj dokazalo. Sicer se pa niti poprej nismo bali Orniga in oni veliki narodni radikalci, ki bi radi namah iztrebili v Ptuj vse nemstvo, bi morali biti odvetniku samo hvaležni, da jim spravi Orniga zopet v Ptuj. Imeli bodo priliko, da ga junaško obglavijo na Florjanskem trgu. To bi ne bilo sedaj tako nevarno, kakor pa iti v boj proti Ornigu poprej, ko je bil Ornig v Ptuj še vsemogoč. Takrat so se mu seveda ti junaki ponižno klanjali. Dopisnik „Nove pravde“ zameri odvetnikom, da še ne hodijo sestradani in razcapani po mestu, in da si služijo celo denar pri nemških strankah. Kakor vemo, slovenski trgovci, obrtniki in denarni zavodi tudi ne odklanjajo nemških strank, kar bi bilo zelo nespametno. Zakaj bi moral ravno odvetnik goniti Nemca iz pisarne, nam je res neumljivo. Mogoče, da želi dopisnik ustanoviti pisarno izključno za Nemce in da jih v to svrhu rabi. Ne vem, čemu smo odvetniki sploh komu na potu. K odvetniku se nikogar ne sili, je to popolnoma svoboden poklic. Kdor misli, da je vsaj tako pameten, kakor odvetnik ali pa še bolj, ta lahko opravi stvar sam in mu ni potreba v odvetniško pisarno, torej čemu še razburjenje, ako si kuje odvetnik, sicer ne več rumenjakov, kakor poje Prešeren, temveč le bore razcapane bankovce. Ako je dopisnik slučajno ženskega spola, je gotovo kedaj brezuspešno kot devičica škilil za mladim odvetnikom.

K dekoraciji ptujske šolske mladine ob priliki sprejema regenta Aleksandra v Mariboru je prispevala ga. dr. Fermevčeva 100 K. Srčna hvala!

Organizacija JDS v Ptuj je poslala poslancem poročilo glede škode, ki jo je napravila toča, ter je zaprosila pomoči za težko prizadeto kmečko ljudstvo.

Kako nekateri ptujski nemškutarji tolmačijo poset prestolonaslednika Aleksandra v Mariboru. Vsak, ki se je udeležil sprejema prestolonaslednika Aleksandra v Mariboru, ve, da se je udeležilo tega sprejema nešteto odraslega ljudstva in umljivo tudi veliko šolskih otrok. To pa sedaj nekatere ptujske nemčurje zelo boli in ne vedo, na kak način bi tolmačili posameznim osebam to slavnost v slabi luči. Tako je tak gospod iz Ptuja celo v javnem lokalni pripovedoval neki osebi (vedoč, da ta ni bila v Mariboru), da se je sprejema regenta Aleksandra v Mariboru udeležila večidel samo šolska deca, ter smatral za neumestno, da se šolski otroci iz Ptuja in celo okolice vodijo tako daljno pot v Maribor. Pravi, da je sam videl, ko je neki duhovnik vodil vso trudno in lačno deco iz Maribora peš skozi Ptuj. Ta gospod je imel vidno v tej zadevi še več na jeziku, pa je, sluteč, da poslušalec ni bil njegov somišljenik — ker je začel njegove trditve pobijati — takoj krenil na drugo pot pogovorov. Zasedujmo enake protidržavne hujskače in jih navedimo prihodnjič javnosti imenoma!

Kadičcem v naznanje. Kakor smo poučeni, zamorejo trafikanti tobačne izdelke dražjih vrst oddajati nesumljivim odjemalcem tudi v večjih množinah brez tobačnih kart. Trafikantom je pri današnjih visokih cenah mnogo na tem ležeče, da dobavljeni material čim preje razpečajo.

Evidenca rezervnih in upokojenih oficirjev ter vojaških uradnikov — popolnitev. Pri pregledu evidence rezervnih in upokojenih oficirjev ter vojaških uradnikov sem dognal, da še biva v območju mariborske polkovne okrožne komande vedno nekaj rezervnih in upokojenih oficirjev ter vojaških uradnikov, ki se kljub opetovanim razglasom po časopisih in potom občin še vedno niso prijavili mariborski polkovni okrožni komandi. Ker mi je vsled tega onemogočena natančna sestava evidence, pozivljam še enkrat vse one rezervne in upokojene oficirje ter voj. uradnike, ki se

dosedaj še niso prijavili, da to storijo najpозnejše do 31. julija 1920, navedši v prijavi šaržo, ime in natančno bivališče. Ako bodem po preteku tega termina dognal, da se ta ali oni rez. in upokojeni častnik ter vojaški uradnik kljub temu zadnjemu razglasu tudi ni prijavil, klical bodem dotičnega na odgovornost. Pri tej priložnosti opozarjam vse rez. in upokojene častnike, ter vojaške uradnike, da morajo vsako spremembo svojega bivališča in svojih zasebnih razmer, (povišanje, sprememba domovinstva, ženitev itd.) takoj prijaviti mariborski polkovni okrožni komandi. Oni rezervni in upokojeni častniki ter vojaški uradniki — naši državljani, — ki odpotujejo v svrhu študij itd. za več časa v inozemstvo, morajo naznaniti mariborski polkovni okrožni komandi naslov one osebe, katera biva stalno v tuzemstvu in katera je pooblaščen, da prevzame za njega določeno pošto. Pripomnim, da se morajo prijaviti mariborski polkovni okrožni komandi tudi vsi oficirji in vojaški uradniki, — tuji državljani — kateri bivajo stalno v naši državi. Komendant: Pešad. pukovnik.

Toče. Minuli dnevi so bili nesrečni za naše kraje. V soboto 26. junija se je v začetku pesniške doline izcimila pogubonosna nevihta. Začela je svoje uničevalno delo pri Sv. Jurju ob Pesnici, zavila pri Sv. Jakobu proti Sv. Barbari in Vurbergu, z vso silo udarila na Sv. Urban, valila se na ptujsko polje, kjer se je odcepil en del proti Prerad, drugi pa šel dalje na Borel in preko Velikega Vrha na Hrvaško. V nedeljo pa je zazvršela nad zgornjim ptujskim poljem ter se vsula na občine od Frami proti Šenjanžu, Cirkovcam, Sv. Lovrencu in Gori. Iste dni je divjala tudi v Šmarskem in Rogoškem okraju ter segla tudi v Haloze do Janskega Vrha in Gore. Toča je bila tako huda, da že ljudje take ne pominjo. Vrhove okolu Sv. Urbana, po Kicarju je kar pobelila, na polju okolu Cirkovec pa vse do zemlje zbila, da se komaj pozna, kje je kaj rastlo. Škoda je velikanska. Treba bo združene pomoči, da se vsaj nekoliko odpomore najhujši bedi.

Sv. Urban. V soboto dne 26. junija t. l. je v občinah Vintarovci, Jiršovci, Drstela, Janežovci, Dolič in Livanjci razsajala toča s tako močjo, da je uničila ubogim občanom toliko obetajoče poljske pridelke, vinograde in sadonosnike. Padala je v velikosti orehov. Prizadeti prebivalci niso le ob ves živež, temveč so vsled tega tudi gmotno uničeni. Nesrečnežem je treba nujne pomoči.

Veliki Okič. Nemška drznost. Uradnik občinske hranilnice v Ptuj, Kasper, ima v naši občini vinograd. V nedeljo dne 20. junija povabil je ta velegerman Ptujke Nemce, da proslavijo Sonnwendfeier. Človek ne bi nič rekel, ko bi se ti drzneži med seboj zabavljali in javnosti ne razburjali s tem, da so javno razobesili frankfurterco in tulili protidržavno Wacht am Rhein, da se je na peti hrib čulo. To presega vse meje. Take stvari se morajo za bodoče preprečiti. Kako pride slovensko ljudstvo do tega, da se mora pustiti izzivati? Uradnik Kasper pa se naj kratkomalo odpusti iz službe in naj gre tja, kjer je prepovedana slovenska pesem, to je v deželi lačenbergerjev. Kaj bi se neki zgodilo s Slovencem, ako bi v Lipnici tako postopal? To ni težko uganiti, kaj? Slednjič se še mora opozoriti, da je vsak gospodar imel orožje. Vprašali bi, ali je imela ta gospoda orožne liste. Brez njih bi se morala kazniti.

Sv. Lenart pri Veliki nedelji. V zadnji številki „Slovenskega Gospodarja“ čitamo, da se pri nas namerava ustanoviti „Orel.“ Gotovo je kakemu bivšemu c. in kr. četovodju žal onih časov, ko je v vojni dobi vihtel svoj avstrijansko-birokratski bič stroge discipline, ali bolje povedano sekature, nad glavami njemu podložnih, posebno novincev. Svoje posebne zmožnosti hoče pokazati kot vaditelj Orlov. Blagor njemu v bodoče podrejenim! — Na drugi strani se očita tukajšnjemu izobraževalnemu društvu, da se je po preteku enega leta srečno razvilo v liberalno strankarsko podjetje. Gospodine dopisnik le po časi; pišite rajši, da je društvo ves čas svojega delovanja premalo klerikalno. Premalo vam

je, ker ima knjige iz Katoliške bukvarne, Mohorjeve družbe in drugih sličnih podjetij. Tudi vam je premalo, ker so se do sedaj uprizarjale igre kovane po katoliškem receptu. Mlačni so res ti društveniki, ne bi jim sicer škodovalo po njihovim nadstrankarstvu vsaj nekoliko narodno naprednega duha, tako pa konstatiram neodkrit privesek klerikalcev. Učiteljstvo si pa ne bo pritrgalo pri svojih dohodkih in žrtvovalo za vašo stranko v zahvalo za to, ker mu kradete ugled. —

Požar. Dne 31. maja t. l. popoldne je nastal v gospodarskem posloju posestnika Franca Bedenika v Nadolah ogenj. Uničen je škedenj, govejski in svinjski hlev, shramba za žito, gospodarska oprava, krma itd. Zgorelo je tudi 1 štiri tedne staro teletce. Škoda znaša približno 35000 K. Zavarovano ni bilo. Požar je povzročila 5 letna hčerka omenjenega posestnika, ki se je z vžigalicami v bližini škendja igrala.

Utonila je dne 15. junija popoldne v otoku Studenčnica po lastni neprevidnosti 9 let stara Marija Pernek, hčerka gostačke Marije Pernek na Bregu pri Ptuj.

Smrtna nesreča vsled utoitve v Podvincih. Dne 23. junija padel je 78 let stari vžitkar Mihael Hentak iz Podvinc po nesreči doma v studenec in utonil.

Požar. Dne 12. t. m. opoldan je izbruhnil v škednju posestnice Neže Dobič v Mihovcih, občine Cirkovec ogenj. Zgorelo je omenjeno gospodarsko poslojje in v taistem se nahajajoča oprava, škoda se ceni na 6000 kron. Zavarovano pa je bilo za 540 kron. Požar je povzročil 5 letni sin železničarja Jožefa Medved-a, ki se je igral z vžigalicami v škednju.

Politične vesti.

Vsesokolski zlet v Pragi. Koncem junija se je vršil v Pragi vsesokolski zlet. Čehi so ga priredili prvi po svetovni vojni. In to po vsej pravici! Na Češkem je vzklila sokolska misel, odkoder se je širila med druge Slované, med Čehi se je sokolska misel najbolj razširila in razvila, pri Čehih je imela v svetovni vojni največji, da odločilni pomen. Zato ni čuda, da je navdušenje za Sokolstvo prav pri Čehih toliko. Sokoli so prava, zanesljiva narodna garda, cvet naroda v telesnem in duševnem oziru. Tu so pokazali, kaj premorejo, kaj se da doseči z vstrajnim, smoternim delom. Nastopilo je na tisoče in tisoče Sokolov, moških in ženskih, mladine in odrastlih. Iz daljne Amerike so prihiteli tisoči rojakov v domovino k tej slavnosti. Zanima se za to slavnost ves kulturni svet, ki ni sovražen Čehom in Slovanom. Tudi naša Jugoslavija se je udeležila tega zleta. Poseben vlak je pripeljal zastopstvo v Prago, kjer so bili navdušeno sprejeti, saj so za Čehi Jugoslavlani najboljši Sokoli. Udeležila se je zleta naša vlada, belgrajska je poslala dva ministra, pokrajinske pa svoje zastopnike.

Društvene vesti.

Podružnica kmetijske družbe za Slovenijo v Ptuj ima v nedeljo, dne 18. julija t. l. ob 9. uri predpoldnem svoj občni zbor v dvorani pri g. Zupančičevi. Ker bo na tem občnem zboru volitev odposlancev za družbeni občni zbor v Ljubljani, nadalje določitev predlogov za ta občni zbor in pa predavanje g. strokovnega učitelja Priola o sadjarstvu, vabi vse člane k obilni udeležbi odbor.

Društvo za mladinsko skrb in zaščito dece za sodni okraj ptujski naznanja, da se na 8. julij 1920 ob 20. uri zvečer določeno predavanje v mestni dvorani ne vrši.

Ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Ptuj se je regentu poklonila v Mariboru. V deputaciji so bile predsednica društva gospa Vida dr. Horvatova, podpredsednica Marija Senčarjeva in tajnica gospa Emica dr. Gosakova. Gospa dr. Horvatova je kraljeviča pozdravila z besedami: „Prinašam